

Når spillerne taber hovedet

Jan Carlsen

DBU Diplominstruktør og medlem af DBUs lovgruppe samt klummeskribent



29-02-2020

Det er vist et ubestrideligt faktum, at livets goder ofte føles ulige fordelt. Det samme gælder kontroversielle situationer på fodboldbanen. Jeg sætter stor pris på, at jeg nåede at holde et par ugers ferie, for nu går det godt nok stærkt derude på banerne. Helt som forventet ser forårets Superliga ud til at blive noget af et hundeslagsmål, hvor alle kan drille alle – og jeg tør slet ikke tænke på, når 1. division kommer med i spil. Det har kastet nogle spændende situationer af sig her i starten, uden at jeg synes, at vi har været ude i de store skandaler. Punkter til diskussion, javist – men det er jo fodbold i en nøddeskal. Så hvis nogen forventer, at f.eks. AaB – Brøndby dukker op i de kommende linjer, bliver de sørgeligt skuffede. Som sædvanlig rører jeg ikke selv med den allerreste langskafede ildtang situationer, der på skrivende tidspunkt er eller kan risikere at ende i det disciplinære system.



Men der er såmænd rigeligt endda. Medens jeg var 24/7 VAR-involveret herhjemme, havde en del læsere fulgt med i Chelsea-Tottenham, kunne jeg forstå på min indbakke. Hos en enkelt havde det også medført en markant overproduktion af mavesyre – men OK, to udpræget negative mails på elleve år lever jeg fint med. Jeg skal nok vende tilbage til den kamp i næste uge, men i denne omgang er der et andet tema, der trænger sig på, nemlig hvor fantastisk eller besynderligt (alt efter temperament) det er, at højt betalte og dedikerede professionelle fodboldspillere pludselig kan ende med at tabe sutten, kasketten, eller hvad man nu ellers kan tabe.

For det har der virkelig været eksempler på, dels i weekenden, dels – forbløffende markant – i tirsdagens Champions League-kampe (dette skrives før onsdagens). Jeg er ikke psykolog, men fra en lægmands synspunkt forekommer det at være en god idé at grave lidt i spændingsniveauet hos de involverede.

For nu at starte nogenlunde kronologisk, løb Neymar ind i en udvisning i Paris Saint-Germains kamp mod Bordeaux. Han har tidligere i kampen fået en advarsel for protester, og i en meget hektisk slutfase bliver der også begået et frispark på ham, som isoleret set sagtens kunne bære en advarsel. Umiddelbart efter begår han så en regulær hævnakt på synderen, som sender denne flyvende gennem luften og for så vidt

sagtens kunne bære et rødt kort i sig selv. Men det bliver så givet yderligere et gult og dermed rødt. Reaktionen herefter er voldsomme protester mod dommeren (Mbappé må faktisk korporligt få Neymar væk fra dommeren) og lidt klappen ad fjerdedommeren, før han endelig kommer ned i tunnelen. Alene opførslen her kunne snildt bære et tredje gult kort, hvilket man selvfølgelig som dommer ikke kan give, men så kan man i hvert fald indberette til dem, der skal tage stilling til karantænelængden.

Har man fulgt denne klumme længe, vil man have fornemmet, at jeg godt nok respekterer Neymar som fodboldspiller – men bestemt ikke hans attitude, som der er en god del for meget forkælet barn over efter min smag. Det kan ikke være sjovt altid at være ham, som frisparkene begås på, men når man selv puster til ilden ved f.eks. at lave show-driblinger og udstille modspilleren, kan det næppe overraske, at der kan komme en reaktion. I denne kamp var det nu helt banale spilsituationer, der udløste reaktionen – og så udvisning plus karantæne. Det er næppe sådan en hovedløs reaktion, som PSG har kastet x millioner efter.

Champions League-kampene tirsdag fulgte fint op på temaet. I en ellers ikke specielt opsigtsvækkende fodboldkamp mellem Napoli og FC Barcelona kom der igen pludselig et par reaktioner helt ud af det blå, hvor jeg tænkte 'Er det her virkelig millionbetalte fodboldspillere, der kan reagere sådan?'. Busquets laver en yderst grim tackling, hvor han kommer ind med knopperne forrest og stempler bolden væk centimeter foran en Napoli-spiller. Benet kan selvfølgelig ikke stoppe, så Napoli-spilleren sparker op i knopperne. Klokkeklar advarsel, som også faldt – men Busquets skal nok i den grad være lykkelig for, at han ramte bolden, for ellers havde kortet haft en helt anden farve. Selvfølgelig er der frustrationer over kampudviklingen, men

Men det skulle blive meget værre. Vidal pådrog sig vel et af de mest dumme røde kort, som man kan forestille sig. I første omgang et gult for tacklingen på Mario Puri. Her tipper kortet vel kun fra orange til gult, fordi han trods alt har det ene ben i jorden, og det, som kunne være blevet til en grim saks, aldrig rigtig bliver det. Puri indleder så efterfølgende en provokation (et eller andet sted kan jeg godt forstå ham, efter at han har mødt den tackling), og Vidal og han ender pande til pande med nogle millimeter til point of contact. Og så laver Vidal hovedbevægelsen fremover. Rigtig dum idé, først og fremmest fordi han har et gult kort hængende (ikke vist endnu – men lur mig, han ved det) – men også fordi han er et halvt hoved højere end Puri. Synsmæssigt skriger det til himlen – og det gule kort nr. 2 og dermed rødt er uundgåeligt. Den kloge narrer den mindre kloge... Vidals efterfølgende protester og heftige gestikuleren kunne – som i tilfældet Neymar – sagtens være en skærpene omstændighed og fortjene et kort i sig selv.

I tirsdagens anden kamp mellem Chelsea og Bayern München gik det mere fredeligt for sig – og dog. I en løbeduel uden bold har både Marcos Alonso og Levandowski god gang i armene. For så vidt en klassisk positionskamp – men i sidste ende er det Alonso, der smækker sin venstre arm på tværs hen over Levandowskis ansigt med en god del kraft. I første omgang giver det en advarsel, for dommer Turpins vinkel er ikke den bedste, sådan som forseelsen ligger – men VAR kalder et review, og resultatet bliver et helt korrekt rødt kort. Dette er ikke bare et tjat – det er en irriteret arm ført fuldt igennem

og så i hovedhøjde, hvilket i sig selv er en skærpene omstændighed, for deroppe begynder det at blive rigtig farligt.

Endelig skal vi tilbage til en læser, som i weekendens kamp mellem Leicester og Manchester City havde hæftet sig ved målmand Edersons styrten ud af målfeltet med fremstrakte arme og boksen bolden væk lige for næsen af Iheanacho. De to knyttede hænder fortsætter direkte ind i angriberen, sender ham til tælling – og i sidste instans til udskiftning i pausen. Kan det virkelig være lovligt? Og det giver mig anledning til at sadle en af mine gamle kæphest: hvorfor er det lige, at målmændene i manges øjne har carte blanche til bare at komme tonsende ud og meje alt ned for fode? De er ensomme ulve, og de har det ikke let – men ikke desto mindre er de undergivet nøjagtig de samme regler som alle andre spillere på banen. De må ikke tilsidesætte hensynet til en modspiller eller udsætte ham for fare, så i min optik mangler vi helt klart et straffespark her, uagtet at målmanden spiller bolden (og hænderne derefter fortsætter ind i angriberen). Så kan vi altid forhandle om kortfarven – den er i hvert fald minimum gul, for godt nok bliver bolden spillet, men angriberen udsættes også for fare. Bevist ved udskiftningen. Man kunne jo lave det tankeeksperiment at erstatte målmanden med en forsvarsspiller, som saksesparkede bolden væk og derefter landede inde i hovedet på angriberen. Her ville ingen være i tvivl – men mytologisk har målmanden nogle særrettigheder i folks bevidsthed. Det er bare ikke funderet noget sted – og det er ikke rigtigt! Hvad mere er: det er dommerne, herhjemme og internationalt, heller ikke gode nok til at holde styr på.

Hvis vi bliver inde omkring målmanden, har mange jo stadig en opfattelse af, at han har en eller anden form for speciel beskyttelse inden i målfeltet (eller 'det lille felt', som TV altid taler om. For pokker, hvorfor kalder så ingen straffesparksfeltet for 'det store felt'?? Lad os da kalde tingene det, som de hedder. Og det er – også et af mine yndlingstemaer – en grusom misforståelse. Reglerne for kropskontakt med målmanden inden for og uden for målfeltet er eksakt de samme og har været det siden 1997. Den eneste grund til, at man overhovedet gider ofre kridt på målfeltet, er, at vi skal have et sted at sparke målspark fra. Det gør ingen som helst forskel omkring forseelser.

Så her havde vi en målmand, der slap billigt. Det står tilbage at se, hvordan Neymar og Vidal karantænemæssigt slipper fra deres utilstedelige udfald mod dommerne efter udvisningerne. Men her er vi jo gudskelov derhenne, hvor dommeren har sluppet kontrollen, og tingene er gået fra den udøvende til den dømmende magt, for nu at bestige den høje juridiske hest. Det er nok meget godt, at tingene er adskilt, så det kun er os TV-seere, der kan nørde rundt i det.